

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **H. Č.,** zastoupené JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Modřínova 2, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad městského obvodu Plzeň,** se sídlem Alej Svobody 60, Plzeň, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. H.,** v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2016, č. j. 30 A 221/2015 – 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně vlastní parcelu č. X a stavební parcelu s chatou č. X v katastrálním území B. Z tohoto titulu je účastníkem řízení o umístění a povolení stavebních úprav

a přístavby chaty ev. č. 709 na sousedních pozemcích parc. č. X a X, které jsou ve vlastnictví stavebníka P. H.

[2] V tomto řízení vedeném Úřadem městského obvodu Plzeň bylo dne 15. 7. 2015 vydáno rozhodnutí o umístění a povolení stavebních úprav. Toto rozhodnutí bylo týmž správním orgánem zrušeno v důsledku tvrzení žalobkyně, že stávající stavba chaty ev. č. X je v rozporu s povolením této stavby a je z části stavbou nepovolenou. V průběhu dalšího řízení uložil stavební úřad stavebníkovi, aby vyhotovil zjednodušenou dokumentaci stavby rekreačního objektu ev. č. X v k. ú B. Tuto dokumentaci poté stavební úřad dokumentem ze dne 2. 11. 2015, č. j. ÚMO1/22578/15, ověřil a zároveň potvrdil existenci a účel užívání této stavby.

[3] Proti vydání této listiny brojila žalobkyně žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. V ní tvrdila, že listina sice není správním rozhodnutím, ale je zásahem, který přímo dopadá na její postavení v hmotněprávních i procesních vztazích. Žalobkyně přitom v rámci správního postupu nebyla oslovena jako účastnice či osoba mající zájem na výsledku tohoto zjištění. O udělení ověření a potvrzení se dozvěděla až v rámci pokračujícího správního řízení.

[4] Žalobkyně namítala nezákonný postup v tom směru, že předmětem vydaného osvědčení (pasportu stavby) je stavba, která měla být předmětem řízení o odstranění nepovolené stavby, případně předmětem řízení o dodatečném povolení této stavby. Žalobkyně tím byla zkrácena na svých právech, neboť je nemohla uplatnit v příslušném stavebním řízení o odstranění stavby či v řízení o dodatečném povolení. Navrhla proto vydání rozsudku, který by deklaroval, že vydání pasportu stavby je nezákonné.

II. Posouzení žaloby krajským soudem

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel z toho, že vypracovaná dokumentace, proti níž žalobkyně brojí, je svojí povahou jiným úkonem správního orgánu. Ověření zjednodušené dokumentace provedené příslušným stavebním úřadem má povahu osvědčení vydávaného správním orgánem podle § 154 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Ve smyslu § 154 správního řádu se v procesu vydávání osvědčení se neuplatňují § 27 a § 28 správního řádu upravující postavení účastníků řízení zahrnující i další dotčené osoby. O záměru a samotném postupu správního orgánu završeným ověřením zjednodušené dokumentace stavby proto žalobkyně vyrozuměna být neměla, nelze tedy dospět k závěru, že by v tomto směru byla přímo dotčena na svých právech.

[6] Pořizování pasportu stavby je svázáno s výlučnou povinností vlastníka stavby zajistit dokumentaci jejího skutečného provedení. V projednávaném případě správní orgán postupoval podle § 125 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a protože v průběhu vedeného spojeného územního a stavebního řízení na základě zjištění, že vlastník předmětné stavby nesplnil svoji povinnost uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému

provedení plynoucí z § 125 odst. 1 stavebního zákona, nařídil jejímu vlastníkovi pořízení zjednodušené dokumentace stavby (jejího pasportu). Právě v tomto žalobkyně spatřovala nezákonný zásah správního orgánu.

[7] Soud neshledal, že by stavební úřad při vydávání pasportu stavby postupoval v rozporu s právními předpisy, a že by tak byla žalobkyně byla přímo zkrácena na svých právech. Vydáním osvědčení o ověření zjednodušené dokumentace nemohl stavební úřad posuzovat věc již jednou rozhodnutou, neboť vystavení pasportu stavby odstraňuje neúplnost stavební dokumentace – předmětem tohoto úkonu není vydání povolení předmětné stavby. Vydaný pasport se logicky dostává do rozporu s obsahem dodatečného povolení stavby z 28. 1. 1960. Právě tato odlišnost mezi původním dodatečným povolením stavby a jejím současným reálným stavem byla důvodem pro opatření zjednodušené dokumentace stavby.

[8] Změna objektu proti obsahu jeho dodatečného povolení z 28. 1. 1960 nenese znaky stavby zjevně nepovolené. Tento závěr správního orgánu je podpořen všemi shromážděnými podklady tvořícími obsah správního spisu. Označení stavby jako nepovolené přináší pouze žalobkyně. Stavebnímu úřadu nebyl k dispozici žádný podklad či podnět signalizující, že předmětná stavba je nepovolená. Jedinou prokázanou skutečností zůstalo, že vlastník stavby nedisponoval stavební dokumentací této stavby a právě tento nedostatek se stal důvodem pro zahájení procesu vydání osvědčení o ověření zjednodušené dokumentace stavby.

[9] Pokud při ověření zjednodušené dokumentace stavební úřad současně potvrdil existenci předmětné stavby a účel jejího užívání, pak pouze deklaroval reálný stav. Souhrnně v rámci těchto úkonů žalobkyně nemohla být přímo dotčena na svých právech.

III. Kasační stížnost

[10] Žalobkyně (stěžovatelka) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[11] Předmětem osvědčení, které bylo vydáno, je stavba, která měla být projednána ve správním řízení podle stavebního zákona, a to v řízení o odstranění či dodatečném povolení stavby (přístavby) po dokončení stavby. V tomto řízení by mohla stěžovatelka jako jeho účastník vyjádřit své stanovisko, vznést námitky či jinak bránit svá práva. Vytvořením listiny *ověření pasportu a potvrzení o existenci stavby* však byla vyloučena z projednání, čímž byla přímo zkrácena jak její práva vlastníka, tak i možného účastníka řízení. Výhrady vůči stávajícímu objektu vznesla v rámci řízení o povolení jeho stavebních úprav a přístavby a týkají se zejména toho, že stávající nepovolený objekt chaty je ve vzdálenosti 0,5 m od hranice s jejím pozemkem.

[12] Naskýtá se otázka, jakým způsobem stavební úřad a potažmo i krajský soud hodnotí povolenost či nepovolenost stavby. V daném případě se jednalo nikoliv o celou stavbu, předmětem rozhodnutí, zda je povoleno, či ne, byly pouze změny provedené nad rámec toho, co bylo povoleno v roce 1960. Posuzují se tedy stavební úprava a přístavba, u

nichž není známo, kdy byly provedeny. Stavební úřad bez jakýchkoliv podkladů tvrdí, že v roce 1960, poté, co byla stavba objektu dodatečně povolena. I v té době však dle zákona č. 87/1958 Sb. (stavební řád) a prováděcí vyhlášky č. 144/1959 takové změny podléhaly rozhodnutí o přípustnosti stavby.

[13] Krajský soud spolu se stavebním úřadem dospěly k závěru, že je třeba dokázat, že je stavba nepovolená. Dle stěžovatelky má naopak správní orgán zjistit objektivní stav, nikoliv se v pochybnostech přiklonit na stranu vlastníka nepovolené stavby. Samozřejmě, že velký časový odstup způsobuje důkazní nouzi na obou stranách, ale jestliže se ve stavebním archivu dochovalo rozhodnutí z roku 1960, proč by se nedochovalo rozhodnutí novější, kterým byla povolena změna stavby?

[14] V daném případě není známo, zda, kdy a v jakém rozsahu byla změna stavby chaty povolena. Dokumentace zpracovávající současný stav tudíž nemůže odpovídat žádnému známému správnímu rozhodnutí. Aby bylo rozhodnutí dle § 125 stavebního zákona zákonné, muselo by vycházet z povolení stavby, které bylo prokazatelně vydáno. Ověřením dokumentace aktuálního stavu stavby chaty došlo k ověření dokumentace včetně těch částí, které neprošly žádným řízením o jejich povolení. To je právě ta skutečnost, kterou stěžovatelka považuje za újmu na svých právech. Změna stavby chaty nese znaky stavby nepovolené, jelikož ve výměře, půdorysu a v umístění je v rozporu s povolením z roku 1960.

[15] Závěrem stěžovatelka uvedla, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, jelikož její argumenty obsažené v žalobě nebyly zodpovězeny.

IV. Vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[16] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že hranice, kdy postupovat dle § 129 stavebního zákona (vést řízení o odstranění, příp. dodatečném povolení stavby) a kdy dle § 125 stavebního zákona (vydání pasportu stavby), je mnohdy nezřetelná. Na jedné straně je zde riziko, že stavební úřad neoprávněně zlegalizuje tzv. černou stavbu, na straně druhé, zejména u starších staveb, zde existuje poměrně velké riziko toho, že stavební úřad povede vůči vlastníkovi nemovitosti neoprávněnou represi. Hrozba druhé možnosti pochopitelně u každého případu s plynoucím časem narůstá.

[17] V napadeném případě žalovaný nemohl jednoznačně prokázat černou stavbu. Jelikož se jednalo o stavbu postavenou v dřívějších dobách, jejíž existenci a bezkolizní užívání prokázal sám čas, přistoupil stavení úřad k ověření pasportu stavby.

[18] Žaloba i kasační stížnost jsou dle žalovaného účelové, neboť kdyby byla stěžovatelka o nesprávném postupu přesvědčena, nemohla by sama v naprosto identickém případě (k legalizaci své stavby) žádat správní orgány o stejný postup, který v současnosti napadá. Stavební úřad obvykle ověřuje cca 10 pasportů do roka. I z této skutečnosti vyplývá, že se nejedná o žádný nestandardní postup, kterým by chtěl kohokoliv omezit na právech.

[19] Nadto, postup požadovaný stěžovatelkou by tak jako tak neměl na konečný výsledek žádný vliv. I kdyby stavební úřad přistoupil k názoru, že se jedná o černou stavbu, a postupoval by dle § 129 stavebního zákona, nejsou mu známy žádné okolnosti, které by mohly bránit vydání dodatečného povolení.

[20] Stěžovatelka ve své replice zdůraznila, že správní uvážení žalovaného překročilo meze stanovené stavebním zákonem a správním řádem, jelikož na protiprávním stavu se snaží budovat právní stav, aniž by protiprávnost byla řádně zhojena. Pasport a osvědčení o existenci stavby mají řešit pouze užívání stavby. V projednávaném případě však má, i dle vyjádření stavebního úřadu, nahrazovat doklady o povolení stavby. O tom, jak je stavba užívána, není pochyb. Co prokázáno není, je, zda stavba byla někdy povolena.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím věcném posouzení však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[22] Otázkou v nyní projednávané věci je, zda dokument *ověření zjednodušené dokumentace a potvrzení o existenci stavby a účelu jejího užívání* způsobil nezákonný zásah do stěžovatelčiných práv. Dle krajského soudu nikoliv, dle stěžovatelky ano – domnívá se totiž, že namísto vydání ověření mělo být vedeno řízení o odstranění, resp. dodatečném povolení stavby.

[23] Dokumentaci skutečného provedení stavby upravuje § 125 stavebního zákona. Dle jeho prvního odstavce: *„vlastník stavby je povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Při změně vlastnictví ke stavbě odevzdá dosavadní vlastník dokumentaci novému vlastníkovi stavby“*.

[24] Dle druhého odstavce ustanovení: *„nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad“*.

[25] Odstavec třetí stanoví, že: *„neplní-li vlastník stavby povinnost podle odstavce 1, stavební úřad mu nařídí, aby pořídil dokumentaci skutečného provedení stavby. Pokud není nezbytná úplná dokumentace skutečného provedení stavby, uloží stavební úřad pouze pořízení zjednodušené dokumentace (pasport stavby), pokud ji stavebník nepořídil sám“*. Podle odstavce 4 potom: *„není-li třeba dokumentaci pořízenou podle odstavce 1 nebo 3 doplnit, změnit nebo jinak přepracovat, stavební úřad ji ověří“*.

[26] Stavební úřad v nyní projednávané věci v rámci spojeného územního a stavebního řízení zjistil, že reálný stav stavby není v souladu s poslední dochovanou dokumentací. Postupoval proto dle citovaného ustanovení a vyzval stavebníka, aby mu dokumentaci skutečného provedení stavby (pasport stavby) v rozsahu dle přílohy č. 7 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, předložil. Poté, co tak stavebník učinil, stavební úřad jím předložený pasport stavby dokumentem ze dne 2. 11. 2015, č. j. UMO1/22578/15, bodem 1. ověřil a zároveň bodem 2. potvrdil existenci a účel užívání stavby.

[27] Bod 1. je úkonem předvídaným v § 125 odst. 4 stavebního zákona. Z jazykového výkladu odstavců 1 a 3 citovaného ustanovení je patrné, že zákonnou povinností vlastníka stavby je uchovávat dokumentaci stavby, případně takovou dokumentaci pořídit (odst. 1). Neučiní-li tak, stavební úřad mu splnění této povinnosti nařídí (odst. 3), jak se v nyní projednávané věci také stalo.

[28] Stavebník požadovanou dokumentaci pořídil a předložil ji stavebnímu úřadu. Poté, co stavební úřad dospěl k závěru, že dokumentaci není třeba doplnit, změnit či přepracovat, následoval dikci odstavce 4 citovaného ustanovení a dokumentaci ověřil. Deklaroval tím reálný stav věcí, tedy to, že existující stavba je ve shodě s dodatečně pořízenými dokumenty o jejím provedení.

[29] Bod 2. ověření je potom aplikací § 125 odst. 2 stavebního zákona. V posuzovaném případě nebyly zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena. Pro takové situace konstruuje odstavec 2 nevyvratitelnou právní domněnku, že je stavba určena k tomu účelu, pro který je stavebně-technickým uspořádáním vybavena. K určení účelu stavby tedy dochází ex lege, správní orgán naplnění této skutečnosti toliko konstatuje.

[30] V textu druhé části napadeného ověření tak stavební úřad popisuje, k jakému účelu je stavba vybavena. Vzhledem ke svým zjištěním, že je objekt vybaven pro individuální rekreaci a zároveň nevyhovuje více účelům, deklaruje naplnění zákonné domněnky, že stavba je svým účelem rekreačním objektem.

[31] Nyní je nutné zabývat se otázkou, zda napadené ověření vydané podle § 125 stavebního zákona představovalo nezákonný zásah do práv stěžovatelky ve smyslu § 82 s. ř. s.

[32] Z ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývá, že: „*každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*“.

[33] Pod pojem zásahu ve smyslu tohoto ustanovení lze podřadit velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být na úrovni jednoduchého práva výslovně stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při

ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Jedná se tedy obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Je-li takový zásah v mezích právního řádu, děje se po právu; ochrana se poskytuje pouze proti zásahům, které se v rozporu s objektivním právem dotýkají právní sféry žalobce.

[34] Jak bylo uvedeno výše, napadený dokument toliko deklaruje naplnění podmínek vyplývajících ze zákona. Jako takový má charakter osvědčení, tedy úkonu podle části IV. správního řádu (nepředstavuje správní rozhodnutí, proti kterému by byla možná obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí).

[35] Teorie vymezuje osvědčení jako úřední potvrzení skutečností, které jsou v něm uvedeny; na rozdíl od deklaratorního správního aktu se osvědčení vydává v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění, neboť o věci není pochybnost nebo spor a kdy není zapotřebí ani jinak použít správní uvážení nebo vyložit neurčitý správní pojem. Osvědčují se skutečnosti úředně zřejmé, zpravidla z vnitřních zdrojů vykonavatele veřejné správy, který osvědčení vydává. Osvědčení je veřejnou listinou, jíž svědčí presumpce správnosti. Proti osvědčení se nelze bránit žádným opravným prostředkem, nýbrž důkazem opaku (Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, s. 267.).

[36] Osvědčení vydané dle § 125 stavebního zákona by mohlo představovat nezákonný zásah do práv stěžovatelky, proti kterému by byla přípustná obrana dle § 82 a následujících s. ř. s., pokud by bylo vydáno v rozporu s hmotným právem, nebo pokud by pro jeho vydání vůbec nebyly naplněny zákonné předpoklady uvedené v § 125. K prvnímu z uvedených případů by došlo například za situace, kdy by bylo osvědčení vydáno, přestože stavba svým stavebně-technickým řešením neumožňuje nerušené užívání objektu k deklarovanému účelu, a to takové povahy, že by se tomohlo dotýkat právní sféry stěžovatelky (například by byl osvědčen účel bydlení u stavby bez některého z přípustných způsobů likvidace odpadních vod, v důsledku čehož by mohla hrozit kontaminace pozemku stěžovatelky). K druhé ze situací by mohlo dojít tehdy, pokud by stěžovatelka tvrdila a byla schopna prokázat, že ve věci nejde o případ, chybějících dokladů, ale že stavba byla zkolaudována pro jiný účel, než je uveden v osvědčení vydaném postupem dle § 125 (potom by bylo namístě vést řízení o změně v užívání stavby podle § 126), nebylo vůbec povoleno její užívání (a je namístě některý z postupů podle § 120 nebo § 122), případně nebylo povoleno ani její provedení (a má být zahájeno řízení o odstranění takové stavby podle § 129). K žádné z těchto situací však v nyní projednávané věci nedošlo.

[37] Účelem právní úpravy § 125 stavebního zákona je nastolit stav právní jistoty ohledně technického provedení v minulosti povolené stavby a jejího účelu, jejíž dokumentace zcela chybí, případně není dostatečným zdrojem informací o stavbě; umožňuje také určit účel užívání stavby, o němž se nedochovaly doklady.

[38] Právní předpisy nevycházejí z toho, že stavba, u které se nedochovaly doklady, z nichž by bylo možné zjistit, k jakému účelu byla povolena, je stavbou nepovolenou. Naopak, takový přístup by mohl vést k neodůvodněným tvrdostem ze strany správního úřadu, a to zpravidla právě u starší zástavby, ve které je mnohdy prokazování legálnosti stavebních změn obtížné (srov. stanovisko odboru stavebního řádu MMR ze dne 10. 1. 2007, č. j. 46324/06-82). Nelze připustit, aby pro označení stavby jako nepovolené postačilo pouhé konstatování, že se nepodařilo získat žádné důkazy o její legálnosti. Takový postup by odporoval zásadě ochrany práv nabytých v dobré víře a v podstatě by popíral i smysl samotné právní úpravy „pasportizace“ (srov. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: Stavební zákon. Praktický komentář. Praha: Leges, 2017, s. 601).

[39] Stavební zákon zároveň nestanoví žádný časový limit, ve kterém ještě lze „pasportizaci“ provést, a ve kterém už nikoliv. Obecně lze říci, že čím starší je stavba, tím je pravděpodobnější, že se její dokumentace nedochovala, a naopak, čím je novější, tím více by k ní mělo existovat dokladů svědčících o jejím povolení (srov. zprávu Veřejného ochránce práv o šetření ze dne 10. 11. 2015 a závěrečné stanovisko ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 6416/2015/VOP).

[40] Samozřejmě není možné, aby se „pasportizace“ stala prostředkem pro legalizaci nepovolených staveb. Stavební úřad musí vždy postupovat maximálně obezřetně a důsledně zvážit okolnosti konkrétního případu. Přesně tak však v nyní projednávané věci postupoval. S vědomím, že v dané lokalitě je poměrně obvyklé, že se některé dokumenty ke stavbám nedochovají (ostatně taková situace nastala i v případě nemovitosti stěžovatelky), uložil stavebníkovi, aby vyhotovil pasport stavby. Ten následně v souladu s § 125 odst. 4 stavebního zákona ověřil, přičemž zároveň potvrdil existenci a účel užívání stavby jako rekreační objekt (dokumentem ze dne 2. 11. 2015). Stavební úřad tak deklaroval naplnění účelu stavby, který *ex lege* vyplynul z § 125 odst. 2 stavebního zákona (*platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena*).

[41] Stavební úřad tedy v nyní projednávané věci při ověřování zjednodušené dokumentace a potvrzování existence a účelu užívání stavby postupoval v souladu s právní úpravou a nezasáhl do práv stěžovatelky. Krajský soud zcela správně její žalobu na ochranu před nezákonným zásahem zamítl. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že v samotném územním a stavebním řízení, které stavebník na svém pozemku inicioval a které v současnosti probíhá, je stěžovatelka účastníkem a aktivně vykonává veškerá procesní práva z tohoto postavení plynoucí. Nadto, využití stavby jako rekreačního objektu, které bylo v rámci bodu 2. ověření deklarováno, je účelem, který je fakticky naplňován již desítky let. Stěžovatelka po celá léta takové využití objektu respektovala. Přitom právě pro tyto situace, tedy pro případy, kdy je stavba k deklarovanému účelu nerušeně využívána po desetiletí a pro situace, kdy není pochyb, že byla stavba v minulosti povolena, avšak pouze se nedochovaly příslušné dokumenty, je institut zakotvený v § 125 stavebního zákona určen. Stěžovatelka však svými námitkami nebrojí proti tomuto účelu, ale spíše proti stavebně-technickému uspořádání stavby a zamýšlené přístavbě, což však nebylo předmětem dokumentu, jehož vydání označila za nezákonný zásah.

[42] Ani nepřezkoumatelnost rozsudku, namítanou v kasační stížnosti toliko v obecné rovině, Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud se všemi žalobními námitkami zabýval a z vypořádání každé z nich je patrné, proč ji nepovažoval za důvodnou. Jeho rozsudek je tak plně přezkoumatelný (k přezkoumatelnosti a jejím kritériím srov. např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

VI. Závěr a náklady řízení

[43] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[44] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[45] Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu